

Arrest

nr. 185 781 van 24 april 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 februari 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u geboren bent als H.M. op 21 juni 1986 in Rawalpindi, provincie Punjab en dat u de Pakistaanse nationaliteit heeft. U woonde heel uw leven in het dorp Dhok Numb Khalol, tot aan uw vertrek naar België. Uw moeder woont er nog steeds, uw vader is op 4 januari 2016 overleden.

Op 23 oktober 2003, u was toen 17 jaar, huwde u met Z.A. (O.V. 6.402.054). Echter na vijf maanden, in maart 2004, vertrok hij naar een opbekende bestemming voor onbekende tijd door problemen waar u het fijne niet van wist en weet. Uzelf verhuisde terug naar het ouderlijk huis. Pas na drie jaar, dus omtrent 2007, vernam uw schoonfamilie voor het eerst iets van hem, namelijk dat hij in het buitenland woonde, meer bepaald België. Sindsdien had u een heel geregeld telefonisch contact en verzekerde hij zich ervan dat u financieel niets tekort kwam. Intussen werkte u uw studies af en werkte u als naaister in een atelier.

In maart 2014 vroegen uw broers I. en A.M. u om te scheiden van uw afwezige man om te kunnen trouwen met een rijk iemand, C.K.. Ze konden het geld goed gebruiken omdat u van een arm gezin komt en uw vader acute medische zorg nodig had. Echter u hoorde dat deze man banden had met extremistische organisaties en een vrouwenhandelaar was. Toen u daarom weigerde akkoord te gaan, sloegen u broers u. Uiteindelijk deed u alsof u toch akkoord ging om met rust te worden gelaten en uw vlucht te kunnen voorbereiden. In juli 2015 kregen uw broers van K. 400.000 roepies als verlovingsgeld om uw huwelijkskleding te kopen. U heeft toen uw juwelen van uw eerste huwelijk verkocht en samen met het geld van C.K. kon u zo de smokkelaar betalen. Uw baas van het naaiatelier, S., was uw tussenpersoon. Hij is ook de enige met wie u achteraf contact heeft gehouden. U verliet uw land op 24 augustus 2015 per vliegtuig en vloog legaal via Abi Dhabi naar Amsterdam. Vervolgens vervoegde u uw echtgenoot in België.

Uw echtgenoot in België bleek tot uw verrassing geen verblijfsstatus noch werk te hebben en toen u hem in november 2015 liet weten zwanger te zijn geworden werd hij boos. Daarna was u een tijdlang uit elkaar en zag u elkaar maar af en toe. Intussen woonde u bij een man uit uw dorp, A.H.. Op aanraden van een aantal vrienden vroeg u toch asiel aan op 18 januari 2016.

Uiteindelijk draaide Z.A. bij en erkent hij nu uw dochter S.A. die geboren werd op 21 juni 2016. U verklaart dat uw familie in Pakistan hier allemaal niets over weet omdat u alle contacten heeft verbroken. Immers u vreest de terugkeer naar Pakistan omdat u het geld van K. gestolen heeft en uw broers nog steeds enorm boos op u zouden zijn omdat u niet naar hen had geluisterd.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende originele stukken neer: een identiteitskaart (afgiftedatum 9 september 2014), een bewonerskaart (afgiftedatum 24 augustus 2011 te Rawalpindi), een attest van verlies van paspoort (Antwerpen, 10 februari 2016), boarding passes (24 augustus – geen jaar vermeld), een geboorteakte voor uw dochter, een huwelijksakte in Punjabi en Engels (afgiftedatum 23.9.2014), een attest van verkoop van juwelen, huwelijksfoto's, een huurcontract in Antwerpen, diploma van de universiteit van Punjab van Islamic Studies met puntenlijst.

B. Motivering

Er moet worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asiolverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken blijkt evenwel duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld te worden dat u niet de waarheid vertelt over waar uw echtgenoot voor uw komst naar België verbleven heeft, en dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde verblijf in België sinds 2005. Immers uw beweerde vrees vindt zijn oorsprong in diens langdurige en voortdurende afwezigheid. Dit is belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het bepalen van uw beider eerdere en meest recente verblijfplaatsen is namelijk van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Als doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op de reële verblijfssituatie van de direct betrokkenen moet worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat uw echtgenoot sinds 2005 enkel in België heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in sindsdien heeft voorgedaan.

Zo heeft het CGVS geen geloof hechten aan de verklaringen van uw echtgenoot ten aanzien van de Belgische asiel- en verblijfsprocedures. Zoals verder blijkt heeft hij meermaals de Belgische instanties proberen te misleiden, nota bene voor wat betreft zijn identiteit. Aangezien u uw identiteit en asielrelaas aan hem en zijn afwezigheid verbindt, hebben volgende bemerkingen een directe weerslag op uw geloofwaardigheid.

In eerste instantie blijkt dat uw echtgenoot verschillende paspoorten met verschillende identiteiten voorlegde in het kader van zijn asielaanvraag (11 maart 2009) en zijn regularisatieaanvraag (1 december 2009). Uit de gegevens opgevraagd via de website van NADRA blijkt dat hij met het paspoort A1711029 waarmee hij zijn asielaanvraag staaftde verbonden was met CNIC nummer 3460188665283, geldig van 2006-2011, wiens vader S.M. zou heten en waarvan het voorafgaande paspoortnummer J619460 is. Dit paspoort werd afgeleverd aan de Pakistaanse ambassade in Brussel op 18 maart 2011. Echter blijkt dat mijnheer een ander - parallel - paspoort KG653307 hanteerde onder dezelfde naam

maar met een andere naam van de vader (S.K.) bij het indienen van een regularisatieaanvraag en bovendien verbonden aan een ander CNIC nummer, namelijk 3740201911509. Dit paspoort was geldig van 2004-2010, waarvan het vorig exemplaar afgegeven in Madrid verloren werd verklaard. Dit is de identiteit die wordt hernomen in de huwelijksakte en die u ook aangeeft in uw eigen verklaringen. Ditzelfde paspoort werd op 6 oktober 2009 voorgelegd aan de Pakistaanse ambassade in Brussel en op 9 september 2005 op de Pakistaanse ambassade in Madrid. Kortom, deze handel in identiteiten en paspoorten is een heel sterke indicatie dat uw echtgenoot wellicht vaak internationale reizen maakte en meer bepaald toegang had tot Pakistan.

Hieruit volgt dat uw echtgenoot niet de waarheid spreekt over zijn verblijfplaatsen. Immers er zijn elementen in zijn dossier die erop wijzen dat hij al in 2001 in Griekenland verbleef, een eerste keer naar België kwam in 2003, in 2004 en 2005 in Spanje en Italië verbleef en er verblijfsrechten verkreeg en tenslotte in 2008 terugging naar Pakistan (zie beslissing van het CGVS). Kortom u kan het CGVS er niet van overtuigen dat uw echtgenoot niet is teruggekeerd naar Pakistan, mogelijk voor langere tijd, en valt ook niet uit te sluiten dat u samen heeft gereisd. Immers het is bijzonder ongeloofwaardig dat u als alleenreizende Pakistaanse vrouw een visum voor een week zou aanvragen om het Schengengebied te bezoeken, zonder meer specifiek te kunnen aangeven wat het doel was van deze reis. Dat dit heel normaal is om toerist te zijn, zoals u aangeeft, is geenszins overtuigend.

Verder blijkt dat er ook maar weinig geloof kan worden gehecht aan uw claim dat u uw eigen paspoort verloren bent. Zo geeft u aan bij het CGVS dat u het verlies niet heeft aangegeven omdat u nog geen asiel had aangevraagd. Echter dat u het paspoortnummer blijkbaar later wel kon vermelden in de aangifte wijst er heel sterk op dat u wel over het paspoort beschikt of minstens een kopie ervan, maar dat u het stuk weigert neer te leggen bij de asielinstanties.

Dat u wel degelijk contact onderhield met uw echtgenoot blijkt bovendien uit volgende informatie. De Belgische ambassade in Islamabad registreerde een visumaanvraag op uw naam in 2011 (onder het nummer 21389, zie COI Case in bijlage). Op 22 maart 2011 weigerde de DVZ dit visum af te leveren (N° PSN 6 774 046). De garant was ene A.A. (CGVS 93/20939 O.V. 4.295.401), X. Antwerpen, waarvan u destijds verklaarde dat het een neef was. In werkelijkheid betreft het de broer van uw echtgenoot. Het is dus duidelijk dat u het land wilde verlaten voordat u beweerde dat u moest vluchten omwille van de druk van uw broers in 2014. Daarnaast blijkt bedrog: immers het gebruikte paspoort in 2011 draagt het nummer AH5787231, geldig van 20/07/2009 tot 19/07/2014, later nog 5 jaar verlengd. Er is geen spoor van een latere visumaanvragen met dit document, waardoor uw werkelijke reisgegevens andermaal onduidelijk blijven. Eventueel verkreeg u een visum via een andere Europese ambassade maar houdt u die informatie achter.

Ten gronde heeft het CGVS ook een aantal bijkomende bemerkingen.

Zo verklaart u dat u nooit veel vragen stelde om te weten waar uw echtgenoot in 2005 heenging en waarom. U verklaart dat vrouwen in uw cultuur nergens bij betrokken worden. Dit neemt niet weg dat u later nog de kans had om uw echtgenoot hierover vragen te stellen, u was intussen een volwassen vrouw die ervoor koos om gehuwd te blijven met een afwezige man. Dat u hierover in het ongewisse koos te blijven kan niet overtuigen, het wijst er eerder op dat u wel degelijk wist waar uw man was en waarom.

Gevraagd naar de reden waarom u nooit heeft willen scheiden, na al die jaren verdwijning antwoordt u naast de kwestie, namelijk dat u door te trouwen met man van 55 jaar die u haatte geen respect meer als vrouw zou hebben. Dit verklaart niet waarom u dit niet allang voor het vermeende voorstel in 2014 kon overwegen. Dit is opnieuw een aanwijzing dat u wel degelijk een actief huwelijk had met regelmatige contacten, zij het meestal op afstand.

Het is overigens weinig geloofwaardig dat uw familie niets weet over de geboorte van uw kind. Immers uw schoonbroer woont hier, hij heeft contact met de familie thuis, en deze heeft op zijn beurt contact met uw familie.

U beweert dat u een kulah of scheiding moest aanvragen van uw broers. Echter volgens de Pakistaanse wetgeving voldeed u hiertoe niet eens aan de voorwaarden, namelijk dat de echtgenoot gedurende 4 jaar spoorloos is (1939 Dissolution of Muslim Marriages Act, zie blauwe map). U had immers contact met hem. Dit zou dus meer dan een simpele handtekening van uzelf vereisen zoals u zelf beweert. De beweerde huwelijkskandidaat moest dit ook weten, gezien uw bewering dat hij een professioneel vrouwenhandelaar was en geld sloeg uit valse huwelijken. Hierdoor is het des te vreemder dat hij een enorme som zou hebben gegeven aan uw broers nog voor u de scheiding zou hebben voltrokken of zelfs maar aangevraagd. Voor een vermeend sluw zakenman lijkt dit een weinig aannemelijk naïeve manier van doen. Gevraagd naar meer uitleg hierover ontwijkt u de vraag door te stellen dat het met uw broers werd geregeld. Dat u zo'n grote som werd toevertrouwd om in uw eentje mee te gaan winkelen, terwijl u zegt dat u buiten alle beslissingen wordt gehouden, is evenmin geloofwaardig. Net zoals het niet kan overtuigen dat uw broers u in uw eentje naar de rechtbank zouden hebben gestuurd om de scheiding af te handelen. Dat ze dit 'niet durfden' raakt kant noch wal. Overigens kan u op geen enkele

manier bewijzen dat u die som heeft ontvangen van deze man, van wie u evenmin enig bewijs van zijn bestaan voorlegt. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat het evenmin kan overtuigen dat uw ouders deze mijnheer K. nooit zouden hebben ontmoet. U beweert dat uw vader ziek was, waardoor uw broers de beslissingen namen. Dit neemt niet weg dat het CGVS geen geloof kan hechten aan een huwelijksregeling zonder minstens hun akkoord.

Verder beweert u dat uw jongere broer nu ook met de zonen van C.K. samenwerkt voor het gesmokkelde goud, misschien om het gestolen bedrag te vereffenen. Intussen zou Kan als wraak voor het verlies van het voorschot bovendien een stuk grond van uw familie hebben afgepakt. Deze beweringen zijn niet alleen onderling strijdig, ze lijken vooral loze beweringen die bijzonder ongeloofwaardig worden in het licht van uw verklaring dat u met niemand thuis nog contact zou hebben. Dat uw ex-werkgever u dit alles zou vertellen kan evenmin overtuigen: immers hij woont in een ander dorp en het is niet duidelijk hoe het op de hoogte zou kunnen zijn van dergelijke privé informatie.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten (identiteitskaart, huwelijksakte, bewonersattest, foto's, diploma) die u neerlegt veranderen niets aan deze appreciatie. Immers uw identiteit en huwelijk worden niet in twijfel getrokken, noch uw plaats van origine en uw studies. Voor wat betreft de verkoop van uw juwelen kan dit een indicatie zijn dat u nood had aan geld voor de reis naar België, maar hetgeen niets zegt over de omstandigheden.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de **subsidiare beschermingsstatus** toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/2 tot en met 48/5, 57/7ter en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 4.3, c van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van deze verleende bescherming, van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van "*de algemene motiveringsplicht*", van "*de medewerkingsplicht*", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekster voert aan dat geen rekening werd gehouden met haar belangen en dat verweerder heeft nagelaten haar situatie grondig te onderzoeken. Zij meent dat de in de bestreden beslissing aangehaalde redenen niet volstaan om de beslissing te dragen. Zij stelt dat opdat iemand als vluchteling kan worden beschouwd, deze niet eerst dient te zijn vervolgd geweest: een gegronde vrees voor een toekomstige vervolging volstaat volgens haar. Zij meent dat verweerder hieraan is voorbijgegaan. Zij stelt tevens dat het voldoende is dat er een redelijke kans is dat de vervolging zal plaatshebben. Zij meent dat zij heeft meegewerkt aan de procedure en dat er *in casu* wel degelijk meer dan voldoende elementen zijn om vast te stellen dat zij de nodige inspanning heeft geleverd om haar nationaliteit en vrees aan te tonen. Zij stelt dat uit het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* onvoldoende aandacht heeft besteed aan haar kwetsbaarheid en dat het onderzoek enkel à charge werd gevoerd daar de meeste vragen meer verband lijken te houden met de asielaanvraag van haar echtgenoot dan met haar eigen asielaanvraag. Zij voert aan dat zij niet de gelegenheid heeft gekregen om betreffende haar kwetsbaar profiel te worden gehoord en verwijst dienaangaande naar artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en naar rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie en van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Vervolgens wijst verzoekster erop dat rekening moet worden gehouden met haar persoonlijke omstandigheden, in het bijzonder haar kwetsbaar profiel. Zij verwijst dienaangaande naar artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet, naar artikel 4 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en naar een studie van UNHCR. Zij stelt dat zij Pakistan ontvluchtte uit vrees te worden uitgehuwelijkt terwijl zij reeds gehuwd was met Z.A. die in België verblijft. Nadat zij Pakistan was ontvlucht, ontdekte zij dat haar echtgenoot geen verblijfsrecht had in België. Zij benadrukt dat zij en haar echtgenoot een tijdlang uit elkaar waren, hetgeen volgens haar door verweerder niet wordt betwist. Zij meent dat haar kwetsbaarheid dan ook vaststaat: "*Daar zij reeds uit elkaar waren gegaan, toont aan dat verzoekster zich in een kwetsbare positie bevindt*". Zij wijst erop dat zij op het einde van haar gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) toevoegde dat haar vader is overleden, dat haar zieke moeder nog steeds thuis woont en dat C.K. haar broers onder druk heeft gezet om het geld terug te geven en in ruil daarvoor zelfs een deel van de grond van haar familie heeft overgenomen.

Verder stelt verzoeker dat de oorsprong van haar vrees te vinden is in het feit dat zij door haar familie werd gedwongen om te huwen met een rijke man, C.K.. Zij meent dat verweerder zich bewust is van de

misogyne situatie in Pakistan en dat verweerder problemen als gedwongen huwelijk, bloedwraak en maatregelen tegen (verondersteld) overspel bekend zijn. Zij stelt dat verweerder in dit kader gehouden was om aandacht te besteden aan haar asielaanvraag en niet enkel aan die van haar echtgenoot. *“Door te stellen dat het bepalen van eerdere en meeste verblijfplaatsen van verzoekster én haar echtgenoot van essentieel belang is voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming, voegt ze een voorwaarde aan de wet toe en maakt ze het voor verzoekster in se onmogelijk om haar vrees aan te tonen zodat haar geloofwaardigheid enkel wordt gebaseerd op de asielaanvraag van haar echtgenoot.”* Zij meent dat haar verklaringen consistent zijn en dat verweerder geenszins tegenstrijdigheden in haar verklaringen heeft kunnen vaststellen. Verzoekster meent dat het onderdeel van de bestreden beslissing waar wordt gesteld dat geen geloof wordt gehecht aan de verklaringen van verzoeksters echtgenoot ten aanzien van de Belgische asiel- en verblijfsprocedures, niet kan worden beschouwd als kritiek inzake haar geloofwaardigheid en dat verweerder ten onrechte haar asielaanvraag behandelt in de veronderstelling dat haar asielaanvraag verband zou houden met die van haar echtgenoot. Zij wijst erop dat de Vluchtelingenconventie en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet een effectief en individueel onderzoek vereisen. Voorts meent zij dat het irrelevant is of haar echtgenoot in België verbleef of in een ander land. Dat haar echtgenoot verschillende internationale reizen maakte, bevestigt volgens haar enkel dat zij gedurende een tijd was achtergelaten. Zij meent tevens dat het irrelevant is of haar echtgenoot al dan niet naar Pakistan terugkeerde. *“De foutieve stelling van de verwerende partij dat verzoekster samen met haar echtgenoot heeft gereisd berust op geen enkel bewijs en vindt steun louter in het buikgevoel van de verwerende partij. Het is evenmin van belang of verzoekster al dan niet regelmatige contacten onderhield met haar echtgenoot die in het buitenland verbleef. De verwerende partij redeneert volledig naast de kwestie.”* Vervolgens verwijst verzoekster naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en naar richtlijnen van UNHCR. Waar verweerder zich afvraagt waarom verzoekster nooit heeft willen scheiden, citeert zij uit het gehoorverslag en voert zij aan dat uit objectieve bronnen blijkt dat angst voor schaarste en vernedering binnen de Pakistaanse gemeenschap een belangrijke rol speelt bij het in stand houden van de situatie en de onderdanige positie van de vrouw. Zij meent tevens dat verweerders stelling dat zij niet voldeed aan de voorwaarden van de Pakistaanse wetgeving om de echtscheiding aan te vragen, onjuist is. Verzoekster meent dat haar ten onrechte het voordeel van de twijfel niet werd gegund. *“Het feit dat haar relaas niet alleen geloofwaardig, maar tevens gegrond is, blijkt uit haar toevoeging op het einde van het gehoor waarbij verzoekster stelt dat ze niet wenst dat haar dochter in Pakistan wordt opgevoed.”*

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een advies van UNHCR (stuk 2) en vier rapporten (stukken 3-6).

Per drager brengt verweerder op 7 maart 2017 samen met een aanvullende nota het “EASO Country of Origin Information Report. Pakistan. Security Situation” van juli 2016 bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

Artikel 57/7ter van de Vreemdelingenwet werd met ingang van 1 september 2013 opgeheven. Bijgevolg kan de schending van dit artikel niet dienstig worden aangevoerd tegen de bestreden beslissing.

Verzoekster voert aan dat zij sinds 2014 door haar broers onder druk wordt gezet om te trouwen met C.K., een rijke, extremistische vrouwenhandelaar. In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) haar echtgenoot ten aanzien van de Belgische asielinstanties

ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd over zijn verblijfplaatsen zodat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij van 2004 tot 2015 gescheiden leefde van haar echtgenoot, (ii) het niet geloofwaardig is dat zij haar paspoort verloor, (iii) zij in 2011 reeds een visum aanvraag bij de Belgische ambassade in Islamabad, hetgeen erop wijst dat zij toen reeds haar land van herkomst wenste te verlaten, (iv) uit de aan het administratief dossier toegevoegde informatie (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat zij volgens de Pakistaanse wetgeving niet aan de voorwaarden voldeed om een echtscheiding aan te vragen, (v) haar verklaringen over C.K. en het geld dat hij zou hebben gegeven niet aannemelijk zijn, (vi) haar verklaringen over haar broer die met C.K. zou samenwerken, evenmin aannemelijk zijn, en (vii) de door haar voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Vooreerst dient vastgesteld dat verzoekster verklaarde dat zij op 24 augustus 2015 in België is aangekomen en dat zij pas op 18 januari 2016, dus bijna vijf maanden na haar aankomst, haar asielaanvraag indiende op aanraden van Pakistaanse vrienden en familie die zij in België leerde kennen (gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat een kandidaat-vluchteling, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoekster naliel dit te doen en gedurende bijna vijf maanden talmde alvorens asiel aan te vragen, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde. Het loutere feit dat verzoekster ruzie had met haar echtgenoot is geen afdoende verklaring voor het feit dat zij dermate lang draalde met in het indienen van haar asielaanvraag indien zij werkelijk meent in België internationale bescherming te moeten vragen naar aanleiding van haar beweerde asielmotieven. Dit klemt des te meer daar uit de informatie in het administratief dossier (zie map 'Landeninformatie') blijkt dat zij in 2011 op de Belgische ambassade in Islamabad een visum aanvraag, waarbij A.A. garant was, waaromtrent zij toen verklaarde dat dit haar neef was maar heden blijkt dit de broer van haar echtgenoot te zijn. Hieruit blijkt dat verzoekster reeds in 2011 de intentie had haar land van herkomst te verlaten en naar België te komen, terwijl zij verklaarde dat zij pas sinds 2014 onder druk werd gezet door haar broers om met C.K. te trouwen. Het feit dat verzoekster gedurende bijna vijf maanden talmde alvorens in België een asielaanvraag in te dienen en dat zij reeds in 2011 een visumaanvraag indiende bij de Belgische ambassade in Islamabad, doet dan ook afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van het door haar ingeroepen asielrelaas.

Bovendien kan worden vastgesteld dat verzoekster ongelooftwaardige verklaringen aflegt over het verlies van haar paspoort. Verzoekster verklaarde immers dat zij haar paspoort verloor in het tramstation ten tijde van de ruzie met haar echtgenoot. Nochtans wordt in de aangifte van het verlies van dit paspoort (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) het paspoortnummer vermeld, hetgeen erop wijst dat verzoekster op dat moment – 10 februari 2016 – nog steeds over haar paspoort of minstens over een kopie ervan beschikte terwijl zij dit tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal ontkent (gehoorverslag CGVS, p. 16). Deze vaststellingen bevestigen het vermoeden dat verzoekster haar paspoort bewust achterhoudt teneinde bepaalde gegevens te verhullen ten aanzien van de Belgische asielinstanties. Deze vaststelling is een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gewezen op het volgende:

"In eerste instantie blijkt dat uw echtgenoot verschillende paspoorten met verschillende identiteiten voorlegde in het kader van zijn asielaanvraag (11 maart 2009) en zijn regularisatieaanvraag (1 december 2009). Uit de gegevens opgevraagd via de website van NADRA blijkt dat hij met het paspoort A1711029 waarmee hij zijn asielaanvraag staaftde verbonden was met CNIC nummer 3460188665283, geldig van 2006-2011, wiens vader S.M. zou heten en waarvan het voorafgaande paspoortnummer J619460 is. Dit paspoort werd afgeleverd aan de Pakistaanse ambassade in Brussel op 18 maart 2011. Echter blijkt dat mijnheer een ander - parallel - paspoort KG653307 hanteerde onder dezelfde naam maar met een andere naam van de vader (S.K.) bij het indienen van een regularisatieaanvraag en bovendien verbonden aan een ander CNIC nummer, namelijk 3740201911509. Dit paspoort was geldig van 2004-2010, waarvan het vorig exemplaar afgegeven in Madrid verloren werd verklaard. Dit is de identiteit die wordt hernomen in de huwelijksakte en die u ook aangeeft in uw eigen verklaringen. Ditzelfde paspoort werd op 6 oktober 2009 voorgelegd aan de Pakistaanse ambassade in Brussel en op 9 september 2005 op de Pakistaanse ambassade in Madrid. Kortom, deze handel in identiteiten en paspoorten is een heel sterke indicatie dat uw echtgenoot wellicht vaak internationale reizen maakte en meer bepaald toegang had tot Pakistan."

Er dient vastgesteld dat verzoekster met betrekking tot het hiervoor geciteerde geen enkel inhoudelijk verweer voert in haar verzoekschrift. Zij stelt weliswaar dat haar eigen asielaanvraag dient te worden beoordeeld en zij meent dat deze niets te maken heeft met de asielaanvraag van haar echtgenoot, doch er dient op gewezen dat het feit dat verzoekster reeds gehuwd is wel degelijk een kernelement is binnen haar asielrelaas zodat het wel degelijk van belang is wat haar echtgenoot zelf deed gedurende zijn beweerde afwezigheid. Verzoekster toont niet aan dat haar echtgenoot niet heeft gehandeld zoals uit het hiervoor geciteerde blijkt. Dat haar echtgenoot gebruik maakte van verschillende identiteiten en paspoorten en bovendien internationale reizen maakte, is dan ook wel degelijk een indicatie dat hij zich eveneens naar Pakistan begaf, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze verzoeksters broers haar zouden kunnen dwingen om te scheiden en vervolgens te huwen met C.K..

Bovendien dient vastgesteld dat in de bestreden beslissing tevens terecht wordt gesteld als volgt:

"U beweert dat u een kulah of scheiding moest aanvragen van uw broers. Echter volgens de Pakistaanse wetgeving voldeed u hiertoe niet eens aan de voorwaarden, namelijk dat de echtgenoot gedurende 4 jaar spoorloos is (1939 Dissolution of Muslim Marriages Act, zie blauwe map). U had immers contact met hem. Dit zou dus meer dan een simpele handtekening van uzelf vereisen zoals u zelf beweert. De beweerde huwelijkskandidaat moest dit ook weten, gezien uw bewering dat hij een professioneel vrouwenhandelaar was en geld sloeg uit valse huwelijken. Hierdoor is het des te vreemder dat hij een enorme som zou hebben gegeven aan uw broers nog voor u de scheiding zou hebben voltrokken of zelfs maar aangevraagd. Voor een vermeend sluw zakenman lijkt dit een weinig aannemelijk naïeve manier van doen. Gevraagd naar meer uitleg hierover ontwijkt u de vraag door te stellen dat het met uw broers werd geregeld. Dat u zo'n grote som werd toevertrouwd om in uw eentje mee te gaan winkelen, terwijl u zegt dat u buiten alle beslissingen wordt gehouden, is evenmin geloofwaardig. Net zoals het niet kan overtuigen dat uw broers u in uw eentje naar de rechtbank zouden hebben gestuurd om de scheiding af te handelen. Dat ze dit 'niet durfden' raakt kant noch wal. Overigens kan u op geen enkele manier bewijzen dat u die som heeft ontvangen van deze man, van wie u evenmin enig bewijs van zijn bestaan voorlegt. In dit verband moet ook worden opgemerkt dat het evenmin kan overtuigen dat uw ouders deze mijnheer K. nooit zouden hebben ontmoet. U beweert dat uw vader ziek was, waardoor uw broers de beslissingen namen. Dit neemt niet weg dat het CGVS geen geloof kan hechten aan een huwelijksregeling zonder minstens hun akkoord.

Verder beweert u dat uw jongere broer nu ook met de zonen van C.K. samenwerkt voor het gesmokkelde goud, misschien om het gestolen bedrag te vereffenen. Intussen zou Kan als wraak voor het verlies van het voorschot bovendien een stuk grond van uw familie hebben afgepakt. Deze beweringen zijn niet alleen onderling strijdig, ze lijken vooral loze beweringen die bijzonder ongeloofwaardig worden in het licht van uw verklaring dat u met niemand thuis nog contact zou hebben. Dat uw ex-werkgever u dit alles zou vertellen kan evenmin overtuigen: immers hij woont in een ander dorp en het is niet duidelijk hoe het op de hoogte zou kunnen zijn van dergelijke privé informatie."

Waar verzoekster aanvoert dat zij volgens de Pakistaanse wetgeving wel degelijk onder de voorwaarden viel om de echtscheiding aan te vragen en hiervoor verwijst naar artikel 2.A, (ii) van "The Dissolution of Muslim Marriages Act, 1939" (verzoekschrift, stuk 4), dient erop gewezen dat zij verklaarde dat haar echtgenoot haar geld opstuurde wanneer zij daarnaar vroeg (gehoorverslag CGVS, p. 7), zodat niet kan worden aangenomen dat zij voldeed aan de voorwaarde dat haar echtgenoot gedurende twee jaar niet in haar onderhoud kon voorzien. Er wordt in de bestreden beslissing verder terecht vastgesteld dat verzoekster evenmin voldeed aan de voorwaarde voorzien in artikel 2.A, (i) van de voormelde Pakistaanse wet. Terecht wordt dan ook geen geloof gehecht aan het feit dat zij enkel met haar handtekening zou hebben kunnen scheiden van haar echtgenoot, zodat de geloofwaardigheid van de druk vanwege jaar broers om met C.K. te huwen eens te meer op de helling komt te staan. Voor het overige voert verzoekster in onderhavig verzoekschrift geen enkel inhoudelijk verweer tegen de vaststellingen in de hiervoor geciteerde motieven uit de bestreden beslissing. Deze motieven worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Waar verzoekster in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat zij een kwetsbaar profiel heeft, laat zij in het geheel na *in concreto* uiteen te zetten waarom dit volgens haar het geval zou zijn. Het loutere feit dat verzoekster en haar echtgenoot in België gedurende een korte periode uit elkaar zijn gegaan omwille van een ruzie, toont op zich geenszins aan waarom zij in Pakistan een kwetsbaar profiel zou hebben. Op welke wijze haar opmerking op het einde van haar gehoor op het CGVS dat zij niet wenst dat haar dochter in Pakistan wordt opgevoed zou kunnen aantonen dat er in haar hoofd een gegronde vrees voor vervolging zou bestaan, kan niet worden ingezien.

De door verzoekster bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 2-3 en 5-6) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft

geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas maakt verzoeker vooreerst niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie uitgevoerd door CEDOCA blijkt dat het gros van het geweld dat in Pakistan plaatsvindt kan toegeschreven worden aan de terreurorganisaties die in het land actief zijn. De terreuraanslagen die in Pakistan plaatsvinden zijn evenwel doorgaans doelgericht van aard, waarbij voornamelijk leden van de veiligheidsdiensten en het leger, leden van religieuze minderheden en politici geviséerd worden. De aard van het gebruikte geweld zorgt er echter voor dat er soms ook willekeurige slachtoffers vallen. Daarnaast vinden er in Pakistan soms grootschalige aanslagen plaats die als doel hebben om een maximaal aantal slachtoffers te maken binnen een bepaalde gemeenschap. Doorgaans vormen religieuze minderheden, en dan vooral de sjjiitische moslims, hierbij het doelwit. Dergelijke aanslagen zijn echter eerder uitzondering dan regel.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt evenwel duidelijk dat de veiligheidssituatie in geheel Pakistan in 2015 verbeterd is in vergelijking met de eerdere jaren. Uit dezelfde informatie blijkt echter ook dat veiligheidssituatie in bepaalde Pakistaanse regio's anno 2015-2016 problematisch blijft. Het noordwesten van Pakistan wordt nog steeds geteisterd door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan, meer bepaald in de Federally Administered Tribal Areas (FATA) en in mindere mate in Khyber- Pakhtunkwa (KP). Hoewel de situatie in de provincies Punjab, Sindh, Balochistan, en in Pakistan controlled Kashmir (PcK) verontrustend en zorgwekkend kan voorkomen, is de omvang en de intensiteit van het geweld er beduidend lager dan in het noordwesten van Pakistan. Daar het geweldsniveau en de impact van het geweld in Pakistan regionaal erg verschillend te zijn, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Pakistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Punjab te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de omvang van het geweld dat zich in de provincie Punjab voordoet is beperkter dan het geweld dat in Khyber- Pakhtunkwa, FATA en Sindh plaatsvindt. Het geweld in de provincie neemt er de vorm aan van terroristische aanslagen, sektarisch geweld, etno-politiek geweld, sektarische clashes, en geweld tussen politie en criminelen. In 2015 was de provincie Punjab, in vergelijking met de rest van Pakistan, relatief vreedzamer. Zowel het aantal terroristische aanslagen, het aantal targeted killings, als het aantal burgerslachtoffers is er gedaald. Ook in de hoofdstad Islamabad is er sprake van een opvallende daling in het aantal terroristische aanslagen in de stad. In 2015 vonden er in de gehele stad drie aanslagen plaats, waarbij 4 doden te betreuren vielen. Uit dezelfde informatie blijkt dat het de stad Lahore nog steeds het meest getroffen wordt door geweld. Het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers blijft er evenwel laag.

Er dient aldus geconcludeerd te worden dat, hoewel er zich in de provincie Punjab met enige regelmaat incidenten voordoen, er geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten, noch kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld in de provincie Punjab dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid

aldaar een reëel risico loopt op de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging."

Verzoekster voert geen enkel inhoudelijk verweer tegen deze pertinente vaststellingen. Uit de informatie bij verweerders aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) blijkt dat deze analyse nog steeds correct en actueel is. Aldus wordt de hiervoor geciteerde analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER